

II

Край ракетния изстребител, Тилън и Шена слушаха указанията на Прот за проникване в изоставения космически кораб НЕПТУН. Той обясни на двамата цялостния план, като при това многократно спомена техните мощни съпровождащи военни части, състоящи се от роботи. Иначе имаха такива въоръжени роботи и на изоставения НЕПТУН, което загатваше за по-съмнителната ефикасност на тази защита, обаче те само предаваха усещане за безопасност.

– Отвън ще чакат в готовност още дванадесет ракетни изстребители, за да ви се притекат на помощ. – Прот с проникателен поглед стрелна бледите им лица. Досега още не беше изпращал хората си в непредвидима опасност. Изобщо не можеше да си обясни унищожението на целия екипаж, без да са нанесени каквито и да било видими щети върху космическия кораб.

* * *

Всички сензори на ракетния изстребител на Тилън бяха настроени на най-голяма чувствителност, а неговите сетива, от страх пред непознатото, бяха напрегнати до крайност. От всичко, което знаеше, излизаше, че въоръжените роботи би трябвало да му осигуряват безопасност. С бойните си умения те далеч превъзхождаха хората. Те ще бъдат негов авангард и той тайно се надяваше, че ще бъдат способни поне да го защитят при неговото изтегляне, ако не могат нищо друго. Също така, нямаше да чака прекалено дълго при първите подозрителни признаци. Тилън изпъна своите, заякнали от

спортни игри мускули. Неговото малко над средно високо кльощаво тяло му осигуряваше бърза подвижност, която, въпреки техниката, можеше и още как да му дойде добре. Обаче този път не усещаше никакво истинско чувство на кураж. Не беше си и помислял, че ще нагази в такава каша. Погледна към отдалечения на няколкокостин метра изстребител на Шена.

– Шена! – извика в предавателя.

– Да – обади му се веднага той, – всичко наред ли е?

– Няма смущения във връзката – отговори Тилън. – Нищо подозрително не съм забелязал!

– И аз не съм – отвърна Шена. – През сензорите на моите роботи още не забелязвам никакъв признак на живот или енергийно излъчване.

– Ами сега какво, влизаме ли вътре? – с малко повече решителност попита Тилън.

След кратка пауза, Шена, колебаейки се, потвърди, а отгънкът на страх в гласа му, въпреки всичко предизвика Тилън да изпусне едно леко дяволито „хее“. Бяха добри приятели. Шена беше малко по-нисък на ръст и по-набит, а пред всичко, според Тилън, доста по-малко храбър. Обаче и у Тилън се промъкна съмнение за собствената му храброст.

– Ние двамата влизаме! – изпрати съобщение на Прот. С Шена насочиха ракетните си изстребители към входа на НЕПТУН, към отворената врата, като предпазливо, внимателно наблюдавайки всичко наоколо, влязоха в него. Нищо не можеше да се забележи. С крайна напрегнатост на всички сетива се насочиха към хангара. Все още нямаше нищо необичайно, само мъртвешкият хлад на празните пространства повишаваше степента на несигурност у тях двамата. Обаче добре

подредените летателни апарати в боксовете бяха непокътнати. А никъде не можеше да се открие нито един живот. Каквото и да се е случило, екипажът трябва да е бил унищожен без бой.

– Хей, Тилън, повечето летателни апарати са непокътнати – извика Шена.

– Нещо не е наред!

Треперещият глас на Шена предизвика у Тилън дяволит хумор:

– Да, явно. Затова сме тук.

– Хм – Шена преглътна с мляскане, – ние двамата ще излезем ли?

– Трябва да стигнем до командните помещения.

– Нека роботите да отидат напред.

След дебнещо кацане двамата тръгнаха към командните помещения. Не забелязаха нищо подозрително. Само мъртвешката тишина все още изопваше до крайност нервите на двамата.

– Унищожителят на екипажа е свършил своето и е напуснал кораба – побърза с констатацията си Шена преди да стигнат пред командния пулт.

Тилън с съгласи с него:

– Сигурно, ако не, загазили сме я.

Шена посочи планетарния компютър и изключение син ключ за захранване с енергия.

Тилън кимна и Шена го натисна:

– Да видим какво ще каже.

При премигването на сигналните лампички, сърцето на Тилън и Шена започна силно да бие. Дори за миг забравиха на тягостните чувства. Значи, те двамата може би ще научат какво се е случило?

– Току-що ме включихте – каза приятен глас и на въпроса за случилото се на кораба установи, че на кора-

ба няма вече екипаж.

– Тилън и Шена се спогледаха.

– Какво искаш да кажеш? Как така за това не знаеш вече нищо? – попита Тилън.

– В паметта си имам само кратък запис на разговор между два наши космонавта, Вили и Даре. Малко, за да разбера заминаването или изчезването на екипажа.

– Значи, някой ти е промил мозъка – заядливо отбеляза Тилън.

– Възникналото положение е извън моето разбиране.

– Чудесно, супер мозък не може да установи какво се случва с него. Тук са били по-умни от теб, нали?

– Възможно, макар че не е речено да е така. С натискане на захранващия бутон в командното помещение всеки може да ме спре.

– Добре, ОК. – Тилън познаваше работата на компютрите в космическите кораби. – Казваш, че имаш двуминутен разговор между двама члена на твоя екипаж. Да го видим!

Шена нетърпеливо се приближи до холодисплея. В него се показаха двама души, малко запъхтени и явно много обезпокоени. Каквото и да се беше случило, то трябва здравата да ги е стреснало. Десният, малко понабит и с по-светла коса, приятелски смушка с лакът по-възрастния си колега.

– Успяхме, нали?

– На косъм! – вторият с явно удоволствия споделяше общата радост. – Измъкнахме се!

– Вече си мислех, че е край!

– Поне ние двамата се спасихме. Колкото се може по-бързо трябва да предупредим нашия косми-

чески флот. Който влезе на онова място, ще изчезне.

– Ако влезе на онова място. При влизане от друга страна биха се избегнали тези жертви.

– Нямаше как да знаем това.

– На всяка цена трябва да предупредим нашите, преди някой отново да се отпрати натам по същия път.

– Затова бързо трябва да вземем мерки. Иначе за човечеството може да бъде фатално.

– НЕПТУН стартира – чу се гласа на планетарния компютър, а след това трясък откъм входа на командните помещения.

Космонавтите внимателно се послушаха.

– Какво беше това? – загрижено попита по-младият.

– Не знам, вероятно нещо се е прекатурило.

– Не е могло само.

– Дай ми лазерния пистолет, отивам да видя. Ти ме прикривай.

– Само бъди предпазлив!

– Ако видиш нещо подозрително, стреляй!

С лазерни пистолети в ръце се промъкнаха покрай стената и изчезнаха през вратата.

Последва глуха тишина. Още няколко мига Тилън и Шена бяха напрегнато съсредоточени, след което се чу звън за край на записа.

– Какво, няма ли нищо друго? – нетърпеливо попита Тилън.

– Не, това е всичко, което имам в паметта си.

Шена измърмори.

– Не знам. С това можем по-малко да си помогнем.

Обаче Тилън сви рамене:

– Все нещо е. Може би тази информация ще ни е

от полза.

От коридора се се чу тропане, доста подобно на онова от записа на холодисплея. Тилън и Шена се спогледаха. Подобиеето беше дяволски голямо, шумовете съвпадаха.

– Мислиш ли, че става дума за същия шум? – прошепна Шена.

Почти всичката кръв от лицата на двамата се отдръпна.